

nestačí k bezpečnému úsudku, že byl ochoten věci, o něž jde, vydati, ježto mohlo mít zcela jinou příčinu, na příklad jeho mínění, že nesmí zasahovati do provedení úředního výkonu. I stěžovatelka sama z chování Josefa K. dovozuje jen, že Josef K. dal jím najevo, že nenamítá nic proti zabavení; takové prohlášení se však nekryje s předpisem § 262 ex. ř., podle něhož musí držitel věci prohlásiti, že je ochoten věci vydati (srov. Gl. U. n. ř. č. 5277).

Čís. 17438.

K přetržení promlčení nároku na přednostní uspokojení převodního poplatku nucenou dražbou nemovitosti, na které poplatek vázne, stačí, bylo-li dražební řízení zahájeno, aniž záleží na řádném pokračování v tomto řízení, předpokládajíc ovšem, že úřad poplatek vymáhající výslovně neupustil od dražebního řízení.

(Rozh. ze dne 27. října 1939, R I 453/39.)

Prv ý s o u d nepřikázal při rozvrhu nejvyššího podání přihlášený převodní poplatek v převodním pořadí, r e k u r s n í s o u d jej v přednostním pořadí přikázal. D ů v o d y: Převodní poplatek byl vyměřen platebním rozkazem ze dne 4. února 1930 pro převod dražené nemovitosti, dne 19. září 1931 byl na dražených nemovitostech zajištěn. Dne 19. srpna 1934 byla na návrh berního úřadu v K. povolena nucená dražba těchto nemovitostí pro převodní poplatek a dne 7. ledna 1936 byl podán návrh na pokračování v exekuci nucenou dražbou pro onen poplatek a další. Podle § 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z. vázne převodní poplatek na věci, která jest předmětem převodu, a má přednost přede všemi pohledávkami vzniklými z titulů soukromoprávních. Podle § 14 výnosu min. fin. z 3. května 1850 čís. 181, zachovaného v platnosti článkem III. uvoz zák. k exekučnímu řádu, trvá výsadní právo zástavní 3 roky, čítajíc ode dne, kdy poplatek měl býti podle platebního rozkazu od osoby povinné zapraven, ale promlčení tohoto výsadního práva se přetrhuje použitím zákonných prostředků k dobytí výsadní pohledávky. Takovým zákonným prostředkem jest nejen knihovní zajištění, nýbrž i návrh na povolení nucené dražby jakož i návrh na pokračování v exekuci nucenou dražbou. Jest pak nerozhodným a bezvýznamným, jakým způsobem takový návrh bude věcně vyřízen, zejména zda bude zamítnut, jako v daném případě, proto, že exekutovi byl povolen podle zvláštních norem odklad exekuce, neboť jinak by takový zákonný předpis připuštěním odkladu na delší dobu vůbec vyloučil uplatňování nároku v určitém pořadí závislém na dodržení určité lhůty. Ježto dražební rok, při kterém byl udělen příklep, se konal dne 20. října 1938 a ježto podle zjištění návrh na pokračování v exekuci byl podán dne 7. ledna 1936, jest zřejmo, že od tohoto přetržení promlčení lhůty neuplynula až do příklepu doba tří let.

Nejvyšší s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle judikátu 153 (Gl. U. N. F. 1802), jehož zásady si osvojila i judikatura tohoto nejvyššího soudu, jsou zákonnými prostředky k vydobytí převodního poplatku, kterými se podle nařízení ministerstva financí z 3. května 1850 č. 181 ř. z. a čl. III uv. zák. k ex. ř. promlčení nároku na přednostní uspokojení přerušuje, nucené řízení práva zástavního, vnučená správa, v níž bylo řádně pokračováno, a nucená dražba nemovitostí, na které poplatek vázne. Pokud jde o nucenou dražbu, zmíněný judikát o »řádném pokračování« ani nemluví a stačí proto k přerušení promlčení, aby dražební řízení na návrh úřadu poplatků vymáhajícího bylo zahájeno, předpokládajíc ovšem, že tento úřad později od dražebního řízení výslovně neupustil. Nad to podal v souzeném případě úřad vymáhající poplatek dne 7. ledna 1936 — tedy ve lhůtě tříleté před udělením příklepu — návrh na pokračování v exekučním řízení nucenou dražbou nemovitostí, zapsaných ve vl. č. 225 v K., které bylo usnesením z 9. ledna 1935 odloženo na dobu po 31. prosinci 1935 podle čl. I vlád. nař. č. 258/1934 Sb. z. a n. Návrh tento byl usnesením z 9. ledna 1936 zamítnut s odůvodněním, že podle § 26 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. odkládá se prodej nemovitostí, odložený ve smyslu zák. č. 33/1934 a vlád. nař. č. 258/1934 Sb. z. a n., na dobu po 30. září 1936. Okolnost že se berní úřad proti zamítnutí jeho návrhu na pokračování v exekučním řízení nebránil, je nerozhodnou vzhledem k tomu, co bylo již na začátku uvedeno. Dlužno proto přisvědčiti rekursnímu soudu, že do příklepu promlčecí lhůta v žádném případě neuplynula.

Čís. 17439.

Zákon o jízdě motorovými vozidly č. 81/1935 Sb. z. a n.

Ustanovení § 48, odst. 4 uvedeného zákona je omezeno na případy, kdy není na straně osoby odpovědné z provozu uplatněno zavinění, zavazující k náhradě škody podle předpisů občanskoprávních.

Opřela-li třetí osoba, poškozená při střetnutí se dvou povinně odpovědných provozů, svůj nárok také o zavinění odpovědných osob (§§ 1295 a násl. obč. zák.), platí pro tyto osoby ustanovení o širší odpovědnosti (§ 51 aut. zák.) a tím i z příslušných předpisů občanského zákona o náhradě škody i ustanovení § 1302 obč. zák.

(Rozh. ze dne 28. října 1939, Rv II 359/39.)

Žalobce domáhá se na žalovaných náhrady škody, kterou utrpěl na svém majetku (potahu) při srážce dvou motorových vozidel, řízených žalovanými. Nižší soudy uznaly podle žaloby do výše zjištěné škody, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce opřel svůj nárok na náhradu škody o zavinění žalovaných. Vina na nehodě byla u obou zjištěna trestním rozsudkem, podle něhož oba žalovaní byli pravyplatně odsouzeni pro přestupek podle § 431 tr. z. Přichází tu v úvahu